

for stor, og man mener, at Loven alligevel ikke kommer til at sætte Præmie paa den virkelige Sparsommelighed. Der kan selvfølgelig være en Del i disse Anker. Særlig maa jeg erkende, at der er noget rigtigt i, at Loven ikke netop finder de Landarbejdere, som bør præmieres paa Grund af deres Sparsommelighed. Det er et Punkt, som har været meget under Diskussion, men det har ikke været muligt at finde en Form, under hvilken man kunde faa Sikkerhed for, at de Mænd, som fik Statens Begunstigelser, ogsaa virkelig vare fuldt ud sparsommelige Mænd. Naturligvis kan Amtskommissionerne gøre en Del i saa Henseende, men det har ikke været muligt at finde en Form, hvorved man kan forhindre, at en Mand, der kommer med det Beløb, som Loven fordrer, ogsaa kommer i Betragtning, ligegyldigt, hvorledes han har skaffet sig disse Penge, idet man ikke kan skaffe sig at vide, i hvert Fald ikke med nogen absolut Sikkerhed, hvor han har faaet disse Penge fra. Denne Mangel ved Loven tror jeg imidlertid vil blive afhjulpen i Aarens Løb gennem Erfaringen. — Det sker jo, at en Mand f. Eks. gaar hen og laaner Penge hos en Ven, og man siger jo ogsaa — jeg ved ikke, om det er sandt, eller om det kun er en Historie —, at Folk, som gerne ville sælge Parceller, laane de nødvendige Penge dertil til dem, der have Lyst til at købe. Jeg tror imidlertid, at de, der gaa letsindigt ind i saadanne Forhold, ville faa vanskeligt ved at klare sig, og at en Del af dem ville gaa i Stykker, og jeg tror, at naar Naboe og Fæller erfare det, saa ville de blive betænkelige ved at gaa lige saa letsindigt til Værks. Paa den Maade vil det udvikle sig til, at kun de, der virkelig selv kunne raade over denne Kapital, ville indlade sig paa dette Forhold. Skønt man altsaa maaske med Rette kan finde forskellige Anker mod denne Lov, mener jeg paa den anden Side, at man ikke maa stirre sig blind paa de Mangler, der ere til Stede. Jeg tror nemlig, at der igennem denne Lov i Løbet af en Aarrække vil kunne skabes et betydeligt Antal selvstændige eller delvis selvstændige Hjem, som i sig have Betingelserne for at skabe Beboerne Lykke og Tilfredshed, og jeg tror, at den fordærlige Indvandring fra Land til By gennem denne Lov noget vil kunne forhindres, denne Indvandring, som jeg betragter som noget af det mest beklagelige, fordi saa mange brave Mænd ved at rejse til de store Byer, lokkede af den høje Løn, ere sunkne ned i de store Byers

Elendighed og ikke have kunnet klare sig, hvorimod de ude paa Landet trods den mindre Løn ere ganske anderledes vel stillede, fordi de ikke forsvinde i den store Masse.

Jeg anbefaler derfor til fortsat Forsøg med denne Lov, og jeg udtaler det Ønske og det Haab, at den i det praktiske Liv maa vise sig at have Kraft og Styrke til at gøre den Gavn, som man haaber, den vil kunne gøre.

Johansen: Ved Udarbejdelsen af det foreliggende Lovforslag har den ærede Landbrugsminister taget Hensyn til de Ønsker, der ere fremkomne dels fra Amtskommissionerne og dels fra anden Side. Derved er Loven bragt i nøje Forbindelse med de Krav, der stilles, og derfor takker jeg den ærede Landbrugsminister. Man kunde ønske at komme til en Revision af adskillige af de Love, vi have, for at faa afpasset dem nøjere efter Livet, som det leves. Vi have jo mange Eksempler paa, at Livet vokser fra Lovene, og at de derfor komme til at virke som en Spændetrøje, det modsatte af, hvad de skulde gøre. Naar man ser paa den Statistik, der følger det foreliggende Lovforslag, saa er det rigtigt, som den ærede foregaaende Taler sagde, at man ikke deri, som saa mange troede, vil se en stærk Tilslutning til at begynde med. Der er naturligvis mange, som ere blevne skuffede derover. Jeg ser det fra en hel anden Side, og jeg er enig med den foregaaende Taler i, at det er et Vidnesbyrd om, at Landarbejderen tænker sig om, inden han giver sig ind i Forhold, som han muligvis ikke vil være i Stand til at klare. Det er slet ikke saa underligt, at Landarbejderne stillede sig noget betænkeligt, thi vi vide jo alle, at i de Aar, da den nugældende Lov blev debateret, hørtes der alle Vegne Klager over, at den Gæld, Landbrugerne havde paadraget sig, trykkede i overordentlig høj Grad. Det var noget, som Daglejerne hørte, og som Tyendet hørte den ene Dag efter den anden, og naar de lagde Mærke til, hvilken Gældsbyrde de, der klagede saa højt, havde — den kunde være indtil Halvdelen eller maaske tre Fjerdedele af Ejendommens Værdi — saa kan man nok forstaa, at de betænkte sig to Gange, før de gik ind i Forhold, hvor de paadrog sig en Gæld af $\frac{9}{10}$ af Ejendommens Værdi. Naar man nu paa den anden Side ser, der har været en stadig Fremgang, og at der Aar for Aar har været flere, der have søgt om at faa disse